

Dedicated by Chana Applebaum in merit of the hostages to be return and Jews everywhere be safe.

Simcha and Sukkot Shalom: *Marking Two Years into the War; In Memory of Avidan hy"d*

1. Devarim 16, 13-15:

The festival of succoth shall you make for yourself, seven days, when you gather in from your threshing floor and from your winepress.

And you shall rejoice in your festival: you — your son, your daughter, your man-servant, your maid-servant — the Levite, the stranger, the orphan, and the widow, who are in your gates.

Seven days shall you rejoice before the L-rd your G-d in the place that the L-rd chooses. For the L-rd your G-d will bless you in all of your produce and in all to which you put your hand, **and you will be only happy.**

2. Rambam, Mishneh Torah, Hagigah, 1:

The Simcha that is mentioned in the Regalim is this of the Shelamin Sacrifices. One should sacrifice Shelamin in addition to the regular Hagigah's Shelamim. As it says: and you shall sacrifice there offerings of well-being and eat them, rejoicing before the LORD your God. And women are obliged to this as well.

3. Rambam, Mishneh Torah, Yom Tov 6:

And one is obligated to be joyful and of a good heart on them—he, his children, his wife, the members of his household and all who accompany him. As it is stated ([Deuteronomy 16:14](#)), "And you shall rejoice in your holiday, etc." Even though the joy that is mentioned here is [referring to] peace offerings—as we explain in the Laws of the Festival Offering—included in that joy is for him, his children and the members of his household to rejoice—everyone according to what is fit for him.

4. Rambam, Mishneh Torah, Yom Tov 6,18:

The children, for example, should be given parched grain, nuts, and sweetmeats; the womenfolk should be presented with pretty clothes and trinkets according to one's means; the menfolk should eat meat and drink wine, for there is no real rejoicing without the use of meat and wine. While eating and drinking, one must feed the

1. דברים ט"ז, יג-טו:

חג הסוכת תעשה לך שבעת ימים באספך מגרנך ומיקבך. ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך. שבעת ימים תחג לה' א-לוהיך במקום אשר יבחר ה' כי יברכך ה' א-לוהיך בכל תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אך שמח.

מסביר שהשמחה היא בעצם הבאת עוד שלמים בנוסף לקרבן חגיגה:

2. רמב"ם, משנה תורה, הלכות חגיגה, א':

והשמחה האמורה ברגלים היא שיקריב שלמים יתר על שלמי חגיגה. ואליהם הנקראים שלמי שמחת חגיגה שנקאמר (דברים כז ז) "וזבחת שלמים ואכלת לשם ושמחת לפני ה' א-לוהיך". ונשים חייבות במצוה זו:

פה הוא מרחיב את השמחה לכדי שמחה אמיתית פרטית:

3. רמב"ם, משנה תורה הלכות שביתת יו"ט, ו':

וחיב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים עליו שנאמר "ושמחת בחגך" וגו'. אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מביאין בהלכות חגיגה יש בכלל אותה שמחה לשמח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד כראוי לו:

והוא אפילו מרחיב ומסביר כיצד מגיעים לכדי השמחה הזו:

4. רמב"ם משנה תורה הלכות שביתת יו"ט, ו"ח:

כיצד. הקטנים נותן להם קליות ואגוזים ומגדנות. והנשים קונה להן בגדים ותכשיטין נאים כפי ממונו. והאנשים אוכלין בשר ושותין יין שאין שמחה אלא בבשר ואין שמחה אלא ביין. וכשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל לגר ליתום ולאלמנה עם שאר העניים האמללים. אבל מי שנועל דלתות חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כרסו. ועל אלו נאמר (הושע ט ד) "זבחיהם

stranger, the orphan, the widow, and other poor unfortunates. Anyone, however, who locks the doors of his courtyard and eats and drinks along with his wife and children, without giving anything to eat and drink to the poor and the desperate, does not observe a religious celebration but indulges in the celebration of his stomach. And about such is it stated ([Hosea 9:4](#)), "their sacrifices are like the bread of mourners, all who eat it will be contaminated; for their bread is for their own appetites." Such joy is a disgrace for them, as it is stated (Malakhi 2:3), "I will spread dung on your faces, the dung of your festivals."

5. Rambam, Sefer Hamitvot, 54:

Mitzvat Aseh to be happy in the Regalim, as it says: "And you shall rejoice in your festival"

6. Aruch Hashulchan, Even Haezer, 64, 18:

One cannot marry during Chol Hamoed... As it says: "And you shall rejoice in your festival"- **And we are not allowed to combine celebrations...**

7. Pninei Halacha, Festivals, 1, 8, 6:

It is a mitzva to participate in whatever activities one generally enjoys – like singing, dancing, and going on outings.

8. Likutei Muharan, Part 2, 23:

On the topic of *simchah*.

An analogy: Sometimes, when people are happy and dance, they grab someone standing outside [the circle] who is depressed and gloomy. Against his will they bring him into the circle of dancers; against his will, they force him to be happy along with them.

כלחם אונים להם כל אכליו יטמאו כי לחמם לנפשם". ושמחה כזו קלון היא להם שנאמר (מלאכי ב ג) "וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם":

ולבסוף כך הוא גם פוסק בספר המצוות:

5. רמב"ם ספר המצוות, נ"ד:

מצוות עשה לשמוח ברגלים, שנאמר: "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ"

בשונה מהרמב"ם, שמסתכל על השמחה הזו כשמחה פשוטה של בני אדם רגילים- ערוך השולחן רואה בשמחה זו משהו לא רגיל- יותר שמחה עם כוונה לכתחילה, עד כדי כך שאסור להסיר את דעתנו מהשמחה של החג- ולכן אסור להתחתן בחול המועד ואסור לשמוח מדברים אחרים שהם לא החג:

6. ערוך השולחן, אבן העזר, ס"ד, י"ח:

אין נושאים נשים בחוה"מ לא בתולות ולא אלמנות, ולא מייבמין, דכתיב (דברים טז, יד) "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ" – ולא באשתך [מו"ק ח' א:], ואין מערבין שמחה בשמחה...

7. פניני הלכה, מועדים א, ח' ו':

כל דבר שאנשים רגילים לשמוח בו, כשירה, ריקוד וטיול – מצווה למי ששמח בו לעשותו (להלן יג. ד) מצווה להיות במצב רוח טוב של שמחה וקורת רוח, ולהימנע מדברים מצערים במשך כל ימי החג, ובכלל זה אסור להתאבל, להספיד ולהתענות (להלן יד).

הסתכלות שונה על השמחה-

אי אפשר לחייב אדם להיות שמח- אבל אפשר להכניס אותו למעגל- אם המשפחה, השכנים, הקהילה והאווירה יהיו בשמחה.

8. ליקוטי מוהרן, ח"ב, תורה כ"ג:

בְּעֵינֵי הַשְׂמִיחָה עַל פִּי מְנָשֶׁל
שְׁלִפְעָמִים כְּשֶׁבִנִּי אָדָם שְׂמִיחִים וּמְרַקְדִּים
אֵיזִי חוֹטְפִים אִישׁ אֶחָד מִבְּחוּץ
שֶׁהוּא בְּעֶצְבֹת וּמְרָה שְׁחָרָה
וּמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ בְּעַל כְּרָחוֹ לְתוֹךְ מַחֹל הַמְרַקְדִּים
וּמְכַרְיָחִים אוֹתוֹ בְּעַל כְּרָחוֹ שִׁיְהִיָּה שְׂמִיחַ עִמָּהֶם גַּם בֵּן
בֶּן יֵשׁ בְּעֵינֵי הַשְׂמִיחָה
כִּי כְּשֶׁאָדָם שְׂמִיחַ
אֵיזִי הַמְרָה שְׁחָרָה וְיִסְוִירִים נִסְתַּלְקִים מִן הַצֵּד
אֲבָל מַעֲלָה יִתְּרָה לְהִתְאַמֵּץ לְרַדֵּף אַחֵר הַמְרָה שְׁחָרָה דְּוָקָא
לְהַכְנִיס אוֹתָהּ גַּם בֵּן בְּתוֹךְ הַשְׂמִיחָה

It is the same with happiness. When a person is happy, gloom and suffering stand aside. Yet greater still is to gather courage to actually pursue gloom, and to introduce it into the joy, such that the gloom itself turns into joy. A person should transform gloom and all suffering into joy. It is like a person who comes to a celebration. The abundant joy and happiness then, transforms all his worries, depression and gloom into joy. We find that he has grabbed the gloom and introduced it, against its will, into the joy, as in the aforementioned analogy.

בְּאִפֹּן שֶׁהִמָּרָה שְׂחוּרָה בְּעֶצְמָהּ תִּתְהַפֵּךְ לְשִׂמְחָה
 כְּדֶרֶךְ הַבָּא לְתוֹךְ הַשְׂמִיחָה
 שֶׁאֵז מִגְדֵּל הַשְׂמִיחָה וְהִחְדִּיחָה
 מִהֵפֶךְ כָּל הַדְּאָגוֹת וְהָעֲצָבוֹת וְהִמָּרָה שְׂחוּרָה שְׁלֹו לְשִׂמְחָה

Let the loving couple
 be very happy,
 just as you made
 your creation
 happy
 in the garden of eden,
 so long ago.

שמח תשמח
 רעים אהובים
 כשמחך יצירך
 בגן עדן מקדם

